

ניצבים בסצינה הומוסקסואלית ב"נגוע"
לחפש זיונים בגרעמאות...

ללמוד. בגלל החינוך הפולני שלי, זה לא היה
one night stand אבל אלה היו פרשיות
של מקסימום חודשיים-שלושה. עד לאחרונה אף
פעם לא יותר מזה. בשנתיים האחרונות אני חי עם
חבר רקדן. עד אז היו לי קשרים ארעיים.

זה עושה לך רע?
כן, זה עושה לכולם רע. כולנו באים מתוך
ההנחה של "אני לא רוצה להיות חבר במועדון
שרוצה אותי כחבר". כל אחד בא עם המון פחדים.
כל אחד חושב על הומוסקסואלים מה שהטרו-
סקסואל חושב עליהם, ולכן הקשרים הם קשים
ומלאי שינאה.

מהו אם כך המוצא?
אני לא רוצה להישמע כמו מרי פופינס, אך
ככל שאתה מקבל את עצמך אתה פחות שונא.

**ג'ה העצמאות הוא מעין שוק-בשר
הומוסקסואלי. באים, נפגשים בחושיך,
עושים מה שעושים, אומרים שלום ולא
להתראות, איך אתה מסביר את זה?**

אני לא רוצה להישמע חסוד. אני יודע על זה
מסיפורים בדיוק כמותך. הרוב פשוט באים מחוסר
ברירה. הם לא יודעים איך להגיע אל האנשים
שהם מחפשים. צריך להבין שבין הומוסקסואלים
זה הרבה יותר פשוט. הגישה יותר ישירה. הם לא
צריכים להוציא את הבחורה לסרט, כדי להגיע
לזיון. זה הרבה יותר ישר. לא מבזבזים זמן. ישר
הולכים לזיון.

זה לא ישר מדי?
לטעם שלי ולאופי שלי כן. אבל האם זה לא
כך בין גבר ואשה?

**בבארים של הומוסקסואלים
אפשר לראות קטעים שבהם אחד מביט
בשני, ומייד שניהם נעלמים לחדר
השירותים וחוזרים אחרי כמה דקות
כאילו כלום לא קרה. כשגבר מחזר אחרי
אשה בבאר, הוא לפחות מציע לה קודם
משקה.**

ברגע שעוברים את הטאבו המרכזי של להיות
הומו בכלל, אין יותר העניין של מה יגידו. עברנו
את הטאבו העיקרי, וכעת אפשר ללכת לאברון,
כמו שאמר לי איש-דרכו. בגלל זה התחלופה
הגבוהה של בני-הזוג. זהו מצב סוציולוגי-
פסיכולוגי. אין הצגות. כל אחד יודע מה השני
רוצה, וזה כערך אותו דבר כמו בין גבר ואשה, רק
מקצרים את התהליך של המשקה. עדיין מקובל
לכבד את האשה, לפחות לפני הזיון. בין שני
גברים אין מישחק הזה.

גם בין שני גברים יש זכר ונקבה?
יש העדפה מינית, אבל לא בהכרח הצורה
החיצונית היא הקובעת.

**יש הומוסקסואלים ששונאים
נשים. למה?**

כן, אני לא יודע למה. אני לא אחד מהם. יש גם
הטרנססקסואלים ששונאים נשים. אני באמת לא
יודע למה, אף פעם לא הייתי חלק מחבורה של
הומוסקסואלים, שאני יכול להגיד שאני מכיר כל
מיני הומוסקסואלים. לכן אני גם לא יודע למה הם
שונאים נשים.

מה היחס שלך לנשים?
אני חושב שזה עובר בסרט. נשים הן מין
מיתוס ואף פעם לא מוותים עליהן, לי כל חצי
שנה יש פרשייה עם אשה. פיתאום יש איהו ניסיון
לצאת מההומוסקסואלים.

ממה זה נובע, ממשכבה מינית?
לא יודע. פשוט לא מוותים על נשים. באמת,
לא סוגרים לגמרי.

**כשאתה פוגש אשה שמוצאת-חן
בעיניך, מה קורה לך?**

זה הנושא היחיד שבו אני מעדיף לדבר על
גיבור הקרט ולא עלי.

למה?
אני מבחיני.

נדבר על גיבור הסרט.
הוא בוחזר באשה מטוג סמויים. בכל הסרט הוא
הולך לחפש זיונים כגנים, מן קלינט איסטוד
קטן. ברגע שמגיעה האשה הוא מכויש ומתנהג
כמו ילד בן 12. זה לא מיקרה שהאשה היא
ג'אנקי, מכורה לסמים וכישלון. הוא לא ינסה
לצאת עם בחורה טובה בטוחה בעצמה. גם כשזה
כבר מגיע בנייה למין, זה אחרי שהיא מספרת לו
מה עבר עליה ואז היא יוצרת אצלו קודם ידירות,
אחרי-כך אהדה ורק אחרי-כך, אבל לא מייד.
מין. בניגוד לגברים הטרנססקסואלים, שאצלם זה
מייד בא או לא בא.

עם אשה הגיבור של הסרט צריך את כל
התהליך עד שזה מגיע למין, וכשזה לא מצליח,
היא שוברת אותו. הבחורה פשוט שוברת אותו
והוא רואה בזה כישלון והוא מסלק אותה מהבית.
**איך מקבלת אותך המישפחה
שליך?**

זהו זה הרבר היחיד שהייתי רוצה כמה שפחות
לדבר עליו. הם מבוהלים עד מוות. בונים חומות
הגנה אדירות.

**אומרים שהניסיון המיני הראשון
הוא תמיד הקובע. איך השפיע עליך
הניסיון שלך?**

זה היה איש-דרכו שמאוד הערצתי. פגשתי אותו
בכסית. היה שולחן עם המון אנשים, והוא הגיע
אלו. מאוד תרשמתי ממנו. עד אז היו לי רק
חברים וחברות מהכיתה. לא הכרתי את
"המילייה". זו הייתה בשבילי מחמאה שאיש
מבוגר ממני מקדיש לי תשומת-לב, איש
אינטלקטואל סוף-סוף. ואו קיבלתי ממנו הרצאות
שישישם אחוז מהאנשים שאני מכיר ומעריך
בספרות, בקולנוע ובתיאטרון, הם הומואים.
בכלל, כולם הומואים.

וזה נכון?
לא. זה לא נכון. זו הייתה עבודת ריכוך. הוא
העמיס עלי הרצאות בכל התחומים במשך
שבועיים, ואחרי שבועיים הגענו למיטה.

זה היה כמו להגיע הכיתה סוף סוף, לנוח. לא
נהיית באופן מיוחד, אבל הרגשתי שדי, מספיק.
בטנגו האחרון בפאריס מרלון ברנדו אומר
שזיון זו נקודת-אחיה. נו, אחרי פעמים
שהודייתני איתו סולקתי בכוח-שפנים.

למה?
כי הוא כבש אותי, וזהו. הוא השקיע עבודה,
המון עבודה, לפני הזיון, ואחריו זה כבר לא
מעניין. אני זוכר שהוא קם מהמיטה ואמר לי:
"להיות הומוסקסואל זה ללכת לאברון."
וזה שבר אותם?

כן, זה היה הניסיון המיני הראשון שלי. לקח לי
עוד הרבה זמן, עד שהיה ניסיון נוסף.
**לא הלבט, כמו אחרים, לחפש את
זה בג'ה העצמאות או בבארים?**

אני ממישפחה טובה. אף פעם לא! אחר-כך,
במשך שנה התרחקתי לחלוטין. חשבתי אולי זו
היתה אפיוודה. והרי לא יצאתי מאושר מהעניין,
ממש סכלתי.

**מורז שהם לא הגיעו אליך.
הייתי מאוד סגור. לא נתתי שום פתח ליצירת
קשר איתי. אפילו אם הייתי הולך ברחוב ומישהו
היה קולט אותי, לא הייתי נותן שום סימן חזרה.**

**בין גבר ואשה
עדין מקובל לנבד אח
האשה, לכחות לפני
הזיון. בין גברים אין
המישחק הזה**

**מתי יצאת מתקופת הריחוק, מתי
בעצם נכנסת למה שאתה מכנס הגיטו
ההומוסקסואלי?**

בשנה האחרונה של הצבא. המין לוקח כלייך
הרבה באגריה מטופשת. הרי אין דבר יותר חשוב
מהמיניות שלנו. אנחנו לוקחים אותה לכל מקום.
יש אנשים שכל החיים נשארים באותו מעגל,
באותו גטו הומוסקסואלי. לוקחים איתם את
המיניות לעבודה, למסעדה, לחברים. למה לא
לשים את המיניות בחדר-המיניות, במקום שאליו
היא באמת שייכת. הרי מין זה רק חדר-מיניות.
למה זה צריך להיות מעבר לזה? הרי אנחנו לא
מסתובבים עם המיניות שלנו 24 שעות. הרי
הומוסקסואל והטרנססקואל זה בסך-הכל עניין
של העדפה מינית. למה ללכת מעבר לזה? אבל
לא. בניגוד הומוסקסואלי יש הרבה טבואים —
מה יגידו ואז המיניות תגייב מזה יהיה בעבודה.
**איך אתם יוצרים לכם מקומות
משלכם, בתיקפה משלכם, בארים
משלכם...**

אני שומע "שלנו" ונהיה לי רע. למה אני כל
הזמן נעמרת הגנה? לפני שנתיים, פחות
משנתיים, לא רציתי לדבר על זה. פחדתי מה
יגידו. כל הזמן בעמדת הגנה, כל הזמן להסתיר,
שלא ידעו, שכמה שפחות ידעו. כל הזמן עם
הפחד הגורא הזה.

מתי הפסקת לפחד?
כשהבנתי שזה לא משנה. פחדתי בעיקר על
עבודה. אבל מכיון שלא קיבלתי עבודה גם ככה,
אז הבנתי שזה לא משנה.

**מתי נכנסת לגיטו של ההומו-
סקסואלים?**

לקראת סוף הצבא. אז עוד לא היו בארים. היו
חברות סגורות או גנים, שאף פעם לא אהבתי.
התחלופה היתה הרבה יותר גבוהה, קשרים
ארעיים.

ONE NIGHT STAND?
אני קיבלתי חינוך פולני, פאטי — נאמנות,
אהבה — והבנתי שאני מנסה להלביש את זה על
"מילייה" לא נכון. הבנתי שצריך לבנות לקסיקון
חדש של מה מותר ומה אסור, ולא היה לי מאיפה

**יש להם סיבה טובה. אתה חושף
אותם.**

בגללם לקח לי כלייך הרבה זמן לדבר על זה
שאני הומוסקסואל, כדי לא לפגוע בהם.
**כעת, כשהם יודעים, הם קיבלו את
זה?**

לא מדברים על זה. הם ראו את הסרט והם שוב
מוכנים לממן לי פסיכולוג.

ואחרי-כך?
פשוט לא מדברת על זה.

**בסרט, הגיבור מדבר על שני
הומאים שמזדקנים בלי ילדים, בלי
מישפחה ומכינים זה לזה תה. אתה
סוחר ממצב כזה?**

אני כל כך שמח שאחרי כלייך הרבה שנים יש
לי קשר ריגשי עם חבר, שזה פחות מפחד אותי
מדברים אחרים, כמו להישאר בלי עבודה
ומחלות. מה שהפריע לי כל השנים זה התדמית
שיש להומוסקסואל מודקן, כולל הפודל.

מחלת האיידס מסחירה אותך?
אני לא יודע עליה יותר ממך. זו לא מחלה
הומוסקסואלית. אומרים שמישטר רגן הכניס את
אמריקה להיסטריה בכוונה. אני לא פוחד
מהמחלה הזו יותר ממה שאני פוחד מכל מחלה
מארת אחרת, אבל את החבר שלי זה הבהיל
ממש. יום אחד חורתי הביתה וראיתי אותו מחזיק
את ידיעות אחרונות, והיתה שם איזו תמונה של
גווייה לפני האיידס ואחריה. הוא היה מבוהל. ואני
שאלתי את עצמי — אם היו מראים תמונה כזו
של מישהו שחולה בסרטן, האם הוא היה נראה
יותר טוב? אבל בנושא הומוסקסואלי הכל מותר.

**הריעה בנייר-יוק היא שמישטר רגן פשוט החליט
להכניס פאראנויה לקהיליית ההומוסקסואלים.**
**החיים החברתיים שלך סובבים
סביב החברה ההומוסקסואלית?**

אף פעם לא. בכלל, אין לי חיים חברתיים מי
יודע מה. יש לי ידידה קרובה, ערנה מוזיא,
שכתבה איתי את התסריט לנגוע, ויש לי החבר
שלי.

**אתה לא הולך לבארים של
הומואים?**

אין נושא כזה. כמו שוודי אלן עוסק
ב"מילייה" שלו, שזה אפר-מנהטן, גם הסרטים
שלי עוסקים באותו מילייה, אבל תמיד הנושאים
שונים והאנשים שונים.

ואתה תמשיך לנבד בנושא?
לא. הסרט הבא שלי הוא על אשה בת 36,
הטרנססקואלית לחלוטין.

**אתה יוצא מזה.
פשוט אמרתי את כל מה שיש לי להגיד
בינתיים.**

**הקהילייה ההומוסקסואלית לא
אהבה את "נגוע" הקצר. אתה חושב
שהיא תאהב את הסרט הזה?**

אלה שראו את הסרט לא אהבו גם את זה. הן
רוצים פלקט חיובי. הם לא רוצים סרט כמו
שאני עשיתי. במיוחד לא מצא חן בעיניהן
מישפט שבו הגיבור אומר: "היתה פה מילחמה
וכעת יתחילו לעשות סרטים רלבנטיים ושגו
לא יהיה מקום לסרט שלי." הם אמרו שהמישפט
הזה כאילו אומר שההומואים תקועים בתוך
עצמם, שאין להם ריעות ומעורבות פוליטית. הב
שאלו אותי למה הכנסתי את המישפט הזה. לא
אמרו שהסרט עצוב מדי ושלפי הסרט שלי, זה
נורא להיות הומו.

וזה לא כך?
זה קשה, אבל לא בגלל שאתה הומו. לי קשה
בגלל האופי שלי ובגלל מה שאני עושה. זה שאני
הומו זה עוד מרכיב. לכל אדם חרא מסיבות
אינדיבידואליות שלו. למולי, בעבודה שלי יותר
קל לי. בכוחמה זה פחות משפיע. היה לי מזל. אף
פעם, חוץ מפעמיים, לא הענישו אותי בגלל
שאני הומוסקסואל.

מתי הענישתי?
עברתי בסרט פירסומת והתסריטאי אמר שהוא
לא אוהב לשבת איתי בחדר. בגלל שאני מדיף
הומוסקסואליות. זה היה סרט פירסומת למסיק
עלית. שקיבל פרס שני בתחרות בינלאומית
לסרטי פירסומת ולמרות הצלחתו של הסרט, לא
הוזמנתי יותר עלי-ידי אותו משרד פירסום
לעבודה נוספת. פעם נוספת היתה כשעברתי
כמלצר במסעדה הצמחית בננה. שחקן ידוע
הצביע עלי ואמר: "קח את המתרומם הזה
לדוגמה" והתחיל לספר בדיחות על הומואים.

מה קרה לך באותו רגע?
הלכתי עם המגש רועד כולי. לא ידעתי מה
לעשות עם עצמי. אבל חוץ מזה, היה לי מזל.

עברתי בקולנוע. כמלצר ובעסק של הוורים, כך
שלא נתקלתי כעיונות. לעומת זאת, תחשבי מה
קורה למורה או לפקיד-בנק לא לאחרים. לחבר
שלי יש סיפורים על עיונות. האמהות, למשל, הן
כמו אשה שבעלה כגד בה. אף פעם לא מורות
שהבעל אשם, אלא מאשימות את המאבחת. כך
גם האמהות. זה אף פעם לא מאשימות את הבנים
שלהן. אמא של החבר שלי הגישה נגדי תלונה
במישטרה. אמא שלי ניסתה לדרוס את איש-

הרוח, הן תמיד מאשימות את הפארטנר, לא
אותך.